

גברים ממאדים, נשים מזארה

כשגברים נקלעים עם נשותיהם לשופינג של בגדים ונעליים, הם נעשים אומללים ועלולים לאבד צלם אנוש ✪ כנקמה ערמומית לקחתי את אשתי למסע קניות גברי בחנות לכלי עבודה ✪ זה לא נגמר כמו שתכננתי

איור: עובדיה בנישו

אני, לעומת זאת, יכול להמשיך ללכת באותן סחבות שאני רגיל אליהן בלי שום בעיה, למרות שלפעמים גם אני מבין שאני נראה בהן כמו חסר בית, ובידיעה שאם אמשיך להסתובב איתן ליד אשתי, בקרוב אני באמת עלול להפוך לכזה.

לפני כמה שבועות, כשבדרך חזרה מהקניון עברנו ליד חנות צבעים וכלי עבודה, חשבתי שזו הזדמנות לבצע תרגיל נקמה קטן וערמומי. אמרתי לגברת שאני רוצה לקנות כמה דברים לבית, ונכנסנו לחנות. למרות שהיכולות שלי בתחום התיקונים הביתיים מוזכרות באיכותן את החוש האופנתי שלי, אני נהנה לפעמים מהמחשבה לרכוש לי כלי עבודה חדשים, כבלים מאריכים, מקרחות, מברגות, שייבות, ברגים ומסמרים, וכל מה שימלא את ארגו הכלים הביתי שלי. נכון שאחרי הקנייה אני לא ממש משתמש בהם, וחבל שאין חנויות שמאפשרות להשכיר כלי עבודה לתקופה, כמו שמלת כלה, שבסיומה תחזיר אותם כמו חדשים. בכל מקרה, חשבתי שזו הזדמנות להחזיר באותה מטבע, או באותו כרטיס אשראי, ולבזבז לה את הזמן על דברים שאין לה בהם שום עניין, עם בחינה מדוקדקת של סוגי פטישים, דבקים, ממטרות ומלכודות עכברים, כולל פנייה אליה בשאלות כמו איך הג'בקה יושבת עלי ואיזה צבע של מסור ג'קסו הכי מתאים לי.

בזמן שנתקעתי מול מדף של דיבלים, ובעודי שואל אותה בהתרסה מה מתאים לי יותר לאישיות – דיבל אדום או אפור, ומעניין אם יש פה תאי מידרה כדי שאוכל לראות אם המפתח השבדי הולך טוב עם חולצה של להקת אבכא, גיליתי שהגבר רת בכלל לא על ידי. רבע שעה לאחר מכן היא צצה עם עגלה עמוסה באופן חריג בפחי צבע, מברשות, קאטרים ואקדחי דבק, כשהיא שמחה ונמרצת. "אתה גאון", היא אמרה לי, "זה היה רעיון מושלם להיכנס לכאן. מאוד התרשמתי והחלטתי לסייד ולצבוע את הבית, ושנעשה את זה לכה, אתה ואני. מה דעתך על הצבע הזה?" ✪

לבר רפאלי ולא לצחי נוי. במקרה שלי, אחת הבעיות החמורות היא שלפעמים הגברת הראשונה חשה אינוחות מכמות הרכישות שלה, וצורך לאזן ולייצר סוג של שוויון בין הקניות שלה לאלה שלי. מובן שבמקרה כזה המסקנה שלה לא תהיה לצמצם את הקניות שלה, אלא להגדיל את אלה שלי, מה שמביא אותה ללחוץ עלי לרכוש בגדים שאני לא צריך. לעיתים אני חושד שהיא יוזמת מראש קניית בגדים בשבילי, רק כדי להשיג הכשר מוסרי לכך שהיא עומדת לפצוח בעוד מסע שופינג עבודה. זה לא שאני לא אוהב בגדים חדשים, וכי שאני רואה גברים איטלקים לבושים היטב אני בהחלט מבין את הפערים ביני לביןם, אבל החוראניות היש-ראלית, יוקר המחיה, הקמצנות הבסיסית שלי והארוך המפוצץ מקשים עלי לזרום, לשחרר ולהוציא את החצי האיטלקי שבי.

בדרך כלל אני מצליח לחמוק מגזירת השופינג בתירוצים שונים של חוסר פניות, מצב רוח לא מתאים, או טענה שבקולקציה החדשה של גוצ'י אין שום דבר שמרגיש מדויק לסטיילינג שלי, אבל לפעמים, בעיקר לפני חגים ואירועים חגיגיים, אני מוצא את עצמי באיזה קניון, מובל בין חנויות ונאלץ למרדוד חולצות ומכנסיים במבט שאותו אני מכיר מגברים אחרים, שהוא בעיקר מעלות הפוך מהתלהבות, ומשרד שהייתי מעדיף להיות עכשיו בשבי של דאעש ולמרדוד סרבל כתום, רק לא כאן. ואם אני רוצה ממש להרגיז אותה, אני אומר לה שכל זה מיותר כי יש לי המון בגדים – הרי מבחינתה כל תכולת הארון שלי ראויה להיות חומר בעירה למדורת ל"ג בעומר על בסיס בלאי סביר, היעדר סטייל וחוסר רלוונטיות אופנתית, שפוסלת אותה מל-שמש אפילו סמרטוטים במחסן חומרי הניקוי והמטאטאים שלנו.

לפני החגים אני מוצא את עצמי מודד חולצות במבט שאותו אני מכיר מגברים אחרים, שמשרד שהייתי מעדיף להיות עכשיו בשבי של דאעש ולמדוד סרבל כתום, רק לא כאן

לגברת הראשונה יש חיבה בולטת לשופינג. היא לא היחידה בעולם שאוהבת שופינג, וגם אין לה שום תסביכים בנושא. לדעתה, ברגעי העצבות והרכדוך של החיים קנייה של שמלה, קערה מעוצבת או תיק קטן מייצרת הרבה יותר שמחה, ריגוש וסיפוק מכל דבר אחר – והתחדשות בנעליים חדשות פעם בכמה חודשים יעילה וגם חסכונית בהרבה מטיפול פסיכולוגי מתמשך (עם כל הכבוד לרצון של הפסיכולוגית לממן לעצמה עוד מסע קניות).

רוב הנשים שאני מכיר יודעות לעשות את קניות הביגוד שלהן לכה, בלי שהבעל יסתובב להן בין הרגליים ויעשה פרי-צופים של אוברדרפט. אבל כשגבר נקלע בטעות לזירת קניות, או כשאתם בטיול זוגי בחו"ל ואתה מלווה אותה במשך יום שלם למסע מוצ'ילרס בין חנויות מותגים, אפשר להבחין באומללות הגברית מקילומטרים.

חבורות של גברים מותשים ורוקים על כמה כיסאות לא נוחים בגטו הזכרים שבפאתי חנות הבגדים, נראים כאילו הם מחכים מחוץ לחדר יולדות ללידת שמלה, כשלכולם מבט כבוי שתקוע בנייה. אם הבוטיק האדור לא מביע שום עניין בנציגי המין הנחות וחובב הסנדלים, ולא טרח לארגן עבורם שום פתרון ישיבתי, הם עומדים בצד כמו אידיוטים עם השקיות מהחנויות הקודמות או נשענים על הקיר ומזיזים את הרגל כדי שהיא לא תגיע למצב נימול. במצב הזה הגברים המיואשים נוטים לאבד צלם אנוש. ראיתי כבר גברים שהתיישבו על השטיח בחנות, נשכבו על הרצפה ושמו ראש על התיק, ניסו לתלות את עצמם על קולב או פשוט נרדמו בשידורים של החנות או בתא מדידה. ואלה עוד המקרים הטובים – כי אם זוגתך היא מהזן המשתף והמתקשה לקבל החלטות, תשכח ממנוחה ותתכונן להביע דעות בעניינים שאין לך בהם שום עניין. אתה אמור לחכות לה מחוץ לתא המדידה ולהביע דעה מנומקת על כל דגם, צבע ומידה – למרות שאתה מתקשה להבדיל בין ז'קט של לואי ויטון לטרנינג של דוד ביטן. הטקטיקה הקמצנית עשויה לגרום לך להגיד ששום דבר לא יפה עליה ובכך להרוג את הקנייה ולצאת בלי נזק, אלא שרוב הנשים מכירות את התעלול הזה והן ימשיכו במדידות עד שכבר תתחנן שהיא תקנה משהו ותאפשר לך ללכת הלאה, גם אם כדי לממן את האירוע תיאלץ למכור כליה.

לכן עדיף להיות כן וישר ולהיגיד רק את האמת. אם תשקר ותגיד לה על משהו מכוער שהוא יפה, תמצא את עצמך למחרת שוב באותה חנות, משקר על פריט אחר. במקרים קשים גם המלצת קנייה לא פותרת את הבעיה. יש מי שאחרי קניית בגד בבוטיק מסוים נפתח לה התיאבון, היא מרגישה בשוונג וממשיכה את קניית השמלה בהשלמה לסט עם מעיל ונעליים תואמים בחנות אחרת.

השאלה "איך זה עלי?" היא מלכודת. לכן יש להיזהר בתשובה, מפני שכל מילה שתאמר עלולה לשמש נגדך. יש להימנע בעיקר מהשורש שמ"ן על כל הטייתו, ולהיש-תדל להחמיא כמה שיותר. וכשזה ממש לא זה, תסביר לה באופן חיובי ש"זה יושב עלייך פיקס, אבל לא מוציא נכון את האישיות המיוחדת שלך, והבגד הזה הוא פשוט לא את. את הרבה יותר קלאסית". לחלופין, אפשר להגיד ש"הבעיה היא שבבגד הזה גם ברפאלי תיראה כמו צחי נוי, ומי שתכנן את הבגד הזה פשוט שונא נשים" – בתקווה שהיא תבין שהתכוונת להשוות אותה